

GESCHIEDENIS VAN DE TUWANS

I

GESCHIEDENIS VAN DE TUWANS **I**

Jim Vollebregt

Schrijver: Jim Vollebregt
Coverontwerp: Jim Vollebregt
ISBN: 9789402116373
© Jim Vollebregt

Bunkertuwan

Paleis van Strijdtuwan Menomiiev

Gordel van Nieuwe Glorie

94 jaar na de voltooiing van het Bolwerk van Macht

Zo stil als een standbeeld stond hij tegenover zijn tegenstander, wachtend op het teken van zijn meester om aan te vallen. De greep van zijn tweehandig slagzwaard voelde zwaar maar vertrouwd in zijn gehandschoende hand. Tegenover hem stond een lelijke gnoom in een verroest pantser die onhandig met een gepunte knots in het rond zwaaide bij wijze van oefening. Uit elk van zijn bewegingen sprak de laagheid van zijn volk. Bunkertuwan Menomiiev verwachtte niet dat het hem enige moeite zou kosten om met het gedrocht af te rekenen. Het probleem was echter dat hij er van zijn meester niet meer dan zeven seconden over mocht doen om zijn tegenstander te doden. Helaas waren gnomen nogal laffe wezens, wat betekende dat zijn tegenstander waarschijnlijk snel de benen zou nemen als de Menomiiev op hem afgestormd kwam. Bunkertuwan had al te veel ervaring om daar aan te twijfelen.

Nadat hij nog een keer met zijn schouders had geschud, waarbij zijn zilveren wapenrusting zachtjes rinkelde, kreeg hij het verwachte sein. Een hoorn werd geblazen en de lage tonen echoden tegen de ruwe grijze muren van de arena. Bunkertuwan rende met grote passen op zijn tegenstander af. De ogen van het beest werden groot van angst en zoals hij al verwacht had, dook de gnoom meteen weg en rende naar de andere kant van de arena. Bunkertuwan draaide zich bliksemsnel om om de gnoom in zijn rug te raken, maar miste op een haar na. De gnoom rende naar de kleine houten tribune terwijl hij de zware knots moeizaam achter zich aan sleepte. Daarbij liet de gnoom een ondiepe voor achter in het mulle zand van de arena. Bunkertuwan zette de achtervolging in en net voor het eindsignaal wist hij de gnoom te bereiken. Met zijn slagzwaard sneed hij de gnoom tot aan zijn navel open, waarna er zwart bloed op de grond droop. Kreunend zakte het lelijke beest in elkaar en bewoog zich daarna niet meer. Bunkertuwan lette er op dat hij niet met zijn met zilver beslagen schoenen in het bloed zou staan, wetend dat het bloed van gnomen zich gemakkelijk aan edelmetalen hechtte en het daardoor aantastte.

Ondanks zijn prestatie klonk er een kritisch gemompel vanaf de tribune. Bunkertuwan keek op van het gnomenlijk en zag dat naast zijn meester een andere Menomiiev stond. Geduldig wachtte Bunkertuwan af totdat zijn meester Strijdtuwan Menomiiev, Menomaxiir en heer van de raad van Menomiievs in het Bolwerk van Macht, klaar was met zijn gesprek met de nog onbekende Menomiiev. Zijn meester droeg ongeveer dezelfde zilveren wapenuitrusting als hij, maar dan met meer versieringen en een aantal maten groter. Op zijn rug droeg zijn meester een gigantisch zwaard van ruim twee meter lang. Wat Bunkertuwan met de gnoom had gedaan was voor zijn meester niet moeilijker dan met een mes door de boter snijden. Het gezicht van zijn meester ging deels schuil onder een rijk bewerkte gouden helm die hij zelf had gesmeed. Hij was versierd met ingewikkelde gedraaide vormen die als een soort hoorns naar boven staken, wat hem nog groter deed lijken.

In zijn indrukwekkende wapenuitrusting die glinsterde in het felle zonlicht stak Strijdtuwan erg af tegen de andere Menomiiev, die volledig in het zwart was gehuld. Hoewel hij niet zo lang of gespierd was als Strijdtuwan, kwam hij op Bunkertuwan minstens zo indrukwekkend over als zijn meester. Uit elk onderdeel van zijn wapenrusting sprak een bepaalde gratie die Bunkertuwan deed vermoeden dat deze Menomiiev in de strijd vooral vertrouwde op zijn lenigheid in plaats van kracht zoals zijn meester. Aan zijn heup droeg de duistere Menomiiev twee scherpe, licht gekromde zwaarden die net als zijn borstpantser en gepunte schouderstukken waren gemaakt van een zwart soort metaal.

Wist ik maar waarom ze afkeurend zijn over mijn prestatie, dan zou ik deze verbeteren, dacht Bunkertuwan bij zichzelf, maar toen waren de twee Menomiievs eindelijk klaar met hun gesprek en Strijdtuwan riep Bunkertuwan bij zich.

‘Meester, is er iets wat ik niet goed deed bij de oefening? Ik wil met alle plezier nog een keer voor u in het strijdperk treden totdat ik alles naar uw wens heb afgerond.’

De Menomaxiir schudde zijn hoofd. ‘Dat is niet nodig. Je hoort straks wat we op je training aan te merken hebben, Bunkertuwan, maar volg mij nu, we houden een bespreking in de audiëntiezaal.’ Met die woorden draaide Strijdtuwan zich om en ging zijn paleis binnen via een kleine deur. De in het zwart geklede Menomiiev volgde hem op de voet, Bunkertuwan bleef enigszins op afstand. Ze liepen door de ruime stenen gangen van het reusachtige paleis van Strijdtuwan richting diens audiëntiezaal, waar de twee

Menomiievs hun gesprek in het bijzijn van Bunkertuwan waarschijnlijk zouden voortzetten.

Bunkertuwan voelde zich onrustig, maar zette dat van zich af door te denken aan het begin van zijn trainingen bij Strijdtuwan. In die tijd had hij de oefeningen nog zwaar gevonden. Ondanks dat het hem toen ook al geen enkele moeite gekost zou hebben om een gnoom te doden, wist zijn meester altijd opdrachten te verzinnen waardoor het hem zo moeilijk mogelijk werd gemaakt. Een keer moest hij balancerend op een smalle plank van twee kanten vijanden op afstand weten te houden. Het was hem maar net gelukt om in evenwicht te blijven toen een gnoom met een kartelige bijl op hem insloeg. Uiteindelijk wist hij echter voor al zijn proeven te slagen en meestal kreeg hij daarvoor de waardering van zijn meester, maar nu leek deze minder prijzend over hem te zijn.

Bunkertuwan was in de eerste instantie bij zijn meester in de leer gegaan omdat hij onder de indruk was van diens verleden. Voor de voltooiing van het Bolwerk van Macht, nu bijna honderd jaar geleden, was Strijdtuwan één van de belangrijkste aanvoerders van de legers van de Menomiievs tegen de creaturen die op dat moment over het land heersten. Het was zelfs bekend dat Strijdtuwan had gevochten met Taedium de Zwarte, één van de machtigste draken, en hem op de vlucht had gejaagd. Helaas was het zijn meester niet gelukt de draak te doden. Op dit moment was de draak waarschijnlijk bezig een nieuw leger te verzamelen op de Gordel van Vergane Glorie. Ook op de Gordel van de Stilstaande Tijd was het onrustig en het was duidelijk dat er een oorlog op handen was. Strijdtuwan was tegenwoordig één van de voornaamste leden van de Raad van Menomiievs en was nog altijd eerste aanvoerder van de strijdmacht.

Na een wandeling van ongeveer vijf minuten door de met toortsen verlichte gang, waarbij ze steeds grote houten deuren passeerden die naar verschillende ruimtes van het paleis leidden, stonden ze voor de met metaal bewerkte deur naar de audiëntiezaal. De deur werd door twee gnomen geopend die een net zo'n verroeste wapenrusting droegen als de gnoom die Bunkertuwan een moment geleden had gedood bij zijn training. Zonder ook maar enige aandacht aan de gedochten te besteden, liepen de Menomiievs de grote zaal binnen. Deze werd verwarmd door verschillende haarden in de hoeken van de zaal. Daardoor werd er een oranjeachtig flikkerend licht door de zaal verspreid dat rustgevend werkte op de licht gespannen Bunkertuwan. Hij was benieuwd wat zijn meester had aan te merken op zijn training en of

hij te weten zou komen wat de andere Menomiiev hier deed. Ze namen plaats aan een grote rechthoekige tafel in het midden van de zaal. Strijdtuwan zat aan het hoofd van de tafel en Bunkertuwan en de in het zwart geklede Menomiiev namen aan weerszijden plaats. Er kwamen twee gnomen die voor de drie Menomiievs wijn in kristallen glazen neerzette. Gnomen waren zo'n beetje de laagste creaturen en uit louter angst dienden zij de Menomiievs. Ze werden vaak slecht behandeld, maar er was niemand die echt voor hen op kwam. Zeker de gnomen zelf niet, die waren er veel te laf voor. Bunkertuwan behandelde gnomen nooit slecht, behalve bij zijn gevechtstrainingen. Niet dat hij ze aardig vond, hij vond het gewoon niet nodig om ze te vernederen.

Zijn meester pakte zijn wijnglas en nam een grote slok, alvorens zijn verhaal te beginnen: 'Bunkertuwan, ik wil je voorstellen aan Wanhooptuwan Menomiiev uit de Gordel der Duisternis,' sprak zijn meester eindelijk. 'Hij is hier met nieuws over het mobiliseren van onze strijdkrachten die we zullen inzetten als het uitdraait op een oorlog met die verachtelijke draak Taedium.'

Bunkertuwan voelde zich trots van binnen dat hij werd toegelaten bij een bespreking die normaal alleen de Menomaxiiar en de andere leden van de raad van Menomiievs aanging. *Na al die jaren van training acht mijn meester me eindelijk waardig. Hij moet vermoeden hoeveel dit voor mij betekent.*

'Maar voordat ik je daar meer over vertel wil Wanhooptuwan eerst een opmerking maken over je optreden bij de training daarnet. Ik zou graag willen dat je zijn raad ter harte neemt. Wanhooptuwan is een ervaren strijder die me in de oorlog tegen de draken vaak heeft bijgestaan.'

Bunkertuwan knikte en wendde zich tot Wanhooptuwan. Die nipte van zijn glas maar zette dat meteen neer toen hem het woord werd gegeven en hij keerde zich tot Bunkertuwan, hem daarbij strak aankijkend: 'Ik weet dat mijn vriend Strijdtuwan hier nooit veel aandacht aan besteedt, maar dat maakt het niet minder belangrijk,' sprak Wanhooptuwan met een verrassend sombere en zachte stem. 'Hoewel het belangrijk is dat je in de strijd kunt vertrouwen op gaven en tactisch inzicht, zou je meer aandacht moeten besteden aan je wendbaarheid en zou je je tegenstander in een één op één gevecht beter moeten leren inschatten. Geloof me als ik zeg dat ook Strijdtuwan dit eens heeft moeten leren.'

Zijn meester knikte en keerde zich naar Bunkertuwan. 'Wanhooptuwan heeft gelijk, mijn leerling. Ik wilde hier eigenlijk volgend jaar mee beginnen, maar Wanhooptuwan heeft me overgehaald dat nu al te doen. We weten allemaal dat er op zeer korte termijn oorlog uit zal breken, en

dan hebben we veldheren nodig die goed zijn opgeleid. Ik heb dit reeds lang geleden voorzien en dat is één van de redenen dat ik je toen heb aangenomen. Jouw training is perfect voor de functie van legeraanvoerder,' sprak hij op luchtige toon.

'Als u dat wenst, zal ik hier inderdaad voor trainen,' antwoordde Bunkertuwan, terwijl in zijn binnenste de trots verder groeide.

'Ik had niet anders van je verwacht Bunkertuwan. Je bent altijd al een trouwe en ambitieuze leerling geweest. We spreken later nog wel over je verdere opleiding bij mij. Maar nu zullen we het hebben over de ophanden zijnde oorlog en het mobiliseren van ons leger. We hebben bericht gekregen van de raad dat er behoefte is aan een sterke veldheer. Bunkertuwan, morgen vertrekken we naar het Bolwerk van Macht. De raad heeft mijn steun nodig in deze onzekere tijden. Ik ben lang genoeg weg gebleven, en het wordt eens tijd dat ik mijn gezicht laat zien in het bolwerk. Maar dat is niet alles. Ik zal je aan de raad van Menomiievs voor te stellen en je pretenderen als legeraanvoerder.'

Dat was nieuws dat Bunkertuwan niet had verwacht. Hij was één van de mindere Menomiievs en moest normaal luisteren naar het gezag van onder andere de Menomaxiir, maar nu kreeg hij de leiding over een hele schare Menomiievs en andere creaturen.

'Meester, ik weet niet wat ik moet zeggen. Het is echt een grote eer. Mag ik vragen waarom u mij heeft gekozen als legeraanvoerder?'

Zijn meester knikte kort en nam nog een grote slok wijn voordat hij antwoord gaf. 'Zoals ik al zei wist ik al lang geleden dat we eens een wijze legeraanvoerder nodig zouden hebben. Ik ben toen opzoek gegaan naar de juiste kandidaat, en ik heb jou gevonden. Je hebt talent voor tactisch inzicht en op het gebied van logistiek zat je al bijna op mijn niveau op het moment dat ik je uitkoos. Bovendien zal je uitvinding ons een grote dienst kunnen bewijzen in de oorlog tegen zowel de draak als de andere creaturen.'

'Daar wil ik nog wat aan toevoegen,' sprak Wanhooptuwan, die nog niet veel gesproken had, maar over de rand van zijn glas aandachtig had meegekeken. 'Namelijk dat de raad van Menomiievs momenteel naarstig opzoek is naar een verrassingselement dat ze in de strijd kunnen inzetten. Na duizenden jaren van oorlog geloven ze dat de creaturen snel door zullen hebben wat we gaan doen. Ik vermoed dat jij een uitstekende legeraanvoerder zult zijn en dat je ook inventief genoeg bent om nieuwe elementen toe te voegen aan onze manier van vechten.'

‘Zoals je hoort, mijn pupil, voldoe je perfect aan de eisen van de raad. Het zal daarom ook niet moeilijk zijn ze ervan te overtuigen dat ze je aan moeten nemen,’ zei Strijdtuwan. ‘Bovendien heeft de raad weinig keus. Hoewel bijna iedereen zit te wachten op een nieuwe oorlog waarin ze hun macht ten toon kunnen spreiden, zit er eigenlijk niemand te wachten op verantwoordelijkheden. Ik ken je al bijna een eeuw en weet dat jij wel degelijk een groot verantwoordelijkheidsgevoel hebt, wat een reden te meer is om je te pretenderen.’

In het hoofd van Bunkertuwan gingen op dat moment allerlei dingen om. Blijkbaar hadden zijn meester en Wanhooptuwan het idee dat hij voor vele overwinningen zou zorgen. Het gevoel van trots bleef, maar daarnaast voelde Bunkertuwan ook nog een ander gevoel de kop opsteken, een gevoel dat hem vrij onbekend was, hij was nerveus. *Hoe moet ik een leger van hooghartige Menomiievs aanvoeren? Ik heb niet eens veel ervaring in het commanderen van gnomen.* Toch liet hij dat niet merken aan zijn meester in het bijzijn van de andere Menomiiev. Zo rustig als hij kon zei hij: ‘Als u mij wilt excuseren, zal ik mijn spullen bij elkaar pakken, zodat we morgen op tijd kunnen vertrekken.’

Zijn meester knikte en gaf hem met een kort gebaar toestemming om te vertrekken. Bunkertuwan stond op van de tafel en liep naar zijn kamer, de twee oudere Menomiievs in de grote audiëntiezaal achterlatend.

Paleis van Strijdtuwan Menomiiev

Gordel van Nieuwe Glorie

94 jaar na de voltooiing van het Bolwerk van Macht

De volgende ochtend stond Bunkertuwan al vroeg op de landingsbaan van de vliegende bunkers. Het was zijn eigen uitvinding die de raad van Menomiievs nu in wilde gaan zetten bij de aankomende oorlogen. Op dat moment zweefden er drie boven de landingsplaats. Het waren in feite gewoon kleine brokstukken zoals er zo veel door het luchtruim van de Tuwanwereld zweefden. De grootste had waarschijnlijk een diameter van ongeveer tweehonderd meter. Bovenop waren kleine maar zeer stevige burchten gebouwd die men vol kon zetten met belegeringswapens zoals katapulten of blijden. De zwevende eilanden werden aangedreven door de magische kracht van de Menomiievs die er op reisden, wat ze voor de meeste Menomiievs makkelijk in gebruik maakten. Door middel van deze zwevende burchten

konden grote groepen Menomiiëvs en hele arsenalen aan belegeringswapens snel en handig worden vervoerd. Elke burcht was voorzien van meerdere stevige torens vanaf waar je een goed overzicht had over het slagveld en makkelijk bevelen zou kunnen uitdelen. Bunkertuwan was al begonnen met het uitwerken van zijn ideeën voordat hij bij Strijdtuwan in de leer was gegaan en de eerste vliegende burcht stamde al uit de tijd voor de voltooiing van het Bolwerk van Macht, maar de laatste decennia waren ze populairder geworden en werden ze gebruikt voor het veilig vervoeren van goederen door het soms gevaarlijke luchtruim van de Tuwanwereld. Toch waren de vliegende bunkers nog nooit ingezet bij waar ze in de eerste plaats voor bedoeld waren, namelijk grote veldslagen. Dat dat nu wel ging gebeuren maakte dat Bunkertuwan al de hele ochtend straalde van trots en voorpret.

Bij zijn trainingen met Strijdtuwan had hij geleerd om vechten te waarderen en er ontspanning uit te halen. In het begin was hem dat moeilijk gevallen, maar gaandeweg voelde hij zich steeds prettiger na een gevecht.

Een beetje doelloos liep Bunkertuwan over het terrein en inspecteerde zijn werk. Het was nog redelijk koud, ondanks dat de lente reeds was ingevallen. Doordat Gordel van Nieuwe Glorie vrij Noordelijk lag, bleven koudefronten hier nog lang hangen, tegengehouden door de rand van de Tuwanwereld, waar ze altijd sluimerden. Bunkertuwan trok zich echter weinig van de kou aan. Doorgaans waren Menomiiëvs superieur aan enig ander ras in de Tuwanwereld, behalve misschien de draken. Dat gold ook voor weerstand, waardoor de kou voor Bunkertuwan voelde als niet meer dan een aanwezigheid, maar niets om je zorgen over te maken.

Plotseling hoorde Bunkertuwan achter zich een zacht schurend geluid en draaide zich geschrokken om. Strijdtuwan kwam door een kleine, met snijwerk en inlegwerk versierde deur naar buiten, op de voet gevolgd door een klein legertje van gnomen die diverse kisten en zakken met zich meestorsten.

‘Geschrokken? Je weet toch dat er niets is wat je zou kunnen bedreigen in mijn kasteel, mijn student?’

‘Natuurlijk, meester. Ik was gewoon in gedachten verzonken,’ haastte Bunkertuwan zich te zeggen. Samen liepen ze in de richting van de zwevende forten, gevolgd door de gnomen, die steunend met de grote pakken bagage sjouwden.

‘Nadenken is goed, Bunkertuwan, maar piekeren niet, want dat zorgt voor een lagere scherpte van je geest en dat kan fataal zijn in een belangrijk gevecht,’ zei Strijdtuwan op zijn vertrouwde, onderwijzende toon.

‘Ik weet het meester. Dat heeft u mij al te vaak gezegd om het te vergeten.’

‘En toch blijf je je altijd maar zorgen maken om zaken die zijn loop toch wel nemen. Ik wil je op het hart drukken om met je gedachten bij mij te komen als ze te veel door je hoofd spoken, is dat duidelijk?’

‘Natuurlijk meester, dat zal ik voortaan doen.’

‘Mooi, ik wil namelijk dat je een goede indruk maakt op de raad van Menomiiëvs, zodat ze zich in hun vermoedens bevestigd zullen zien en je inderdaad aan het hoofd van een leger zetten. Dat is tenslotte waar ik je voor heb opgeleid.’

‘Welke vermoedens, meester?’ vroeg Bunkertuwan, hoewel hij al een vermoeden had wat zijn meester bedoelde.

Strijdtuwan vertraagde zijn pas voordat hij op een wat zachtere toon antwoordde: ‘Ik heb de raad al eerder over je talenten verteld, Bunkertuwan. Ze hebben mij al laten weten dat ze in je geïnteresseerd zijn. Ik had je dit eigenlijk niet willen vertellen omdat ik dacht dat het je motivatie omlaag zou kunnen halen, maar ik heb me bedacht en ingezien dat je daar wel tegen kan.’

Bunkertuwan had dit al zien aankomen. *Hij trapt een open deur in. Natuurlijk wist ik al dat hij over me spreekt bij de raad.* Toch vond hij het sympathiek van zijn meester dat die zo veel om zijn leerling gaf. Daarom zei hij ook: ‘Het is u vergeven, meester. Sterker nog, ik vermoed dat ik dat extra steuntje wel kan gebruiken. Ik zal verder niet meer met zware gedachtes rondlopen en mijn hoofd tijdens de reis leeg maken zodat ik een goede indruk zal maken bij de raad, meester,’ verzekerde Bunkertuwan.

Ze waren inmiddels aangekomen bij de zwevende forten, en de gnomen zetten de bagage neer om even hun schouders te strekken voordat ze de bagage straks in zouden moeten laden.

‘Wanhooptuwan is al aan boord van die burcht,’ Strijdtuwan wees naar de grootste van de drie, waar Bunkertuwan naar had staan kijken, ‘dus we zijn klaar om te vertrekken.’

Om aan boord te komen, maakten ze gebruik van een soort lift die in een houten stellage hing. Als smalle torentjes staken deze stellages overal op de aanlegplaats naar boven. Ze stapten in de kleine ruimte met een houten balustrade om ongelukken te voorkomen. De lift werd eveneens bediend door een gnoom, die een hendel overhaalde waardoor tegengewichten naar beneden kwamen en de lift omhoog schoot. De touwen kraakten terwijl de lift naar boven werd getrokken, tot hij uiteindelijk met een schok tot stilstand kwam.

Via een smalle houten loopplank bereikten ze uiteindelijk het zwevende fort, en ze gingen meteen door de met ijzer versterkte ingang naar binnen. Inderdaad stond Wanhooptuwan hen op te wachten. Naast zijn zwarte wapenrusting droeg hij nu ook een zwarte gerafelde mantel die minstens een meter achter hem over de grond sleepte. De mantel deed Bunkertuwan denken aan de ingeklapte vleugels van een vampier. Jaren geleden moest hij van zijn meester een vampier doden en als bewijs één van diens puntige hoektanden mee terugnemen. Bunkertuwan droeg de tand nog altijd bij zich als aandenken en omdat hij geloofde dat de tand hem geluk bracht. 'Ik heb al laten weten dat we er aan komen,' beweerde Wanhooptuwan, en Bunkertuwan vermoedde dat hij niet alleen op een vampier leek, maar ook net zo goed kon vliegen. Er waren wel meer Menomiiëvs die konden vliegen, maar toch moest hij een redelijk unieke gave bezitten om in één nacht van hier naar het Bolwerk van Macht en terug te vliegen. 'Ik zal met jullie mee reizen om jullie gezelschap te houden. Als het goed is duurt de tocht niet langer dan drie dagen.' Door de gecombineerde krachten van drie machtige Menomiiëvs zou de zwevende burcht inderdaad tot hoge snelheid aangespoord kunnen worden.

Toen de twee Menomiiëvs zich naar het centrum van de burcht begaven, verontschuldigde Bunkertuwan zich en ging naar zijn bescheiden kamer. Daarvoor begaf hij zich naar één van de versterkte hoektorens. De kamers in de zwevende forten stelden, in de kritische termen van de Menomiiëvs, niet veel voor. Er stond een groot houten bed aan de linker kant van de kamer en een paar met fijne stof beklede stoelen in de hoek. De kamer werd verlicht door twee toortsen en een kleine haard tegenover het bed. In de kamer was op dat moment een gnoom bezig om zijn spullen geordend neer te zetten. Bunkertuwan stuurde de gnoom weg en ging op het bed zitten. Hij voelde zich moe, omdat hij afgelopen nacht slecht geslapen had. Het nerveuze gevoel was blijven hangen en hij had er niet door kunnen slapen. Hij wist dat het totaal niet bij een Menomiiëv paste om zo'n zwakke emotie te tonen. De meeste Menomiiëvs waren arrogant en probeerden over iedereen de baas te spelen. Dat uitgerekend hij was uitgekozen om een leger van Menomiiëvs aan te voeren in de komende oorlog kwam hem ergens vreemd voor. Hij herinnerde zich dat hij altijd een beetje een buitenbeentje was geweest in de tijd dat hij nog niet bij zijn meester in de leer was. Strijdtuwan had daar echter doorheen gekeken en de strategieën gezien die hij werkelijk was. Hij kon niet ontkennen dat het bedenken van strategieën zijn passie was, naast het ontwerpen van burchten en forten. Bij de bouw van het Bolwerk van Macht,

waar alle Menomiiëvs aan hadden deelgenomen, had hij vooral gelet op de weerbaarheid van het bolwerk, waar anderen het vooral zo groot en pompeus mogelijk wilden hebben om hun macht te tonen aan de creaturen die hen bedreigden. *Ik zou me eigenlijk niet zo veel aan moeten trekken van wat anderen over mij denken. Mijn meester zou dat niet willen.*

Hij wist dat hij aan zijn meester had beloofd om zijn gepieker met hem te delen, maar hij vond dit te privé om er met hem over te praten. Niet dat hij zijn meester niet vertrouwde. Door de jaren heen had hij Strijdtuwan leren kennen als een serieuze strijder die goed leiding kon geven, maar die ook persoonlijk goed met zijn ondergeschikten overweg kon. Bunkertuwan probeerde dit gedrag na te doen als hij de kans kreeg omdat hij geloofde dat een goede krijgsheer op de hoogte was van wat er onder zijn mannen aan de hand was. Hij had het zelfs een keer op een gnom willen oefenen, maar die had zo raar naar hem gekeken dat hij het na een paar minuten had opgegeven. *Ik hoef niet alles met mijn meester te delen. Een Menomiiëv mag zijn eigen gedachten bewaren als hij dat wil en hoeft niet afhankelijk te zijn van wat anderen van hem verwachten.*

Hij lag zo een beetje na te denken en keek af en toe uit het kleine raam in de muur tegenover de deur. Toen hij zag dat ze niet langer boven land vlogen, besloot hij in de kleine stallen van de burcht zijn beer Huan te bezoeken. Huan leek te merken wanneer er niet langer vaste grond onder hem was en werd dan altijd een beetje onrustig. Het was al een tijdje geleden sinds Bunkertuwan hem had gezien, maar hij wist dat de gnomen ervoor hadden gezorgd dat Huan met hen mee reisde. Op weg naar de stallen kwam hij langs de verschillende katapulten en blijden die in nette rijen stonden opgesteld. Genoeg om een hagel van rotsblokken en speren op het slagveld te laten neerregenen. Sommige katapulten waren zo groot dat ze projectielen zo zwaar als een groot brok metaal over een afstand van ruim een kilometer konden schieten. Enkele blijden waren versterkt met magie, waardoor de speren zo snel geworpen konden worden dat er als het ware een soort stroom van projectielen uit kwam. Daarna liep hij door nog een paar smalle gangen om vervolgens bij de wenteltrap naar de stallen te komen.

Via de met flakkerende toortsen verlichte wenteltrap bereikte hij de dierenverblijven. In de achterste stal vond hij zijn beer, die hij precies honderdnegentien jaar voor de voltooiing van het Bolwerk van Macht had gevangen. Al had Bunkertuwan ontdekt dat zijn vangst redelijk tam was en in plaats van de beer te doden gaf hij hem een naam en begon hem af te richten.

Sindsdien waren ze onafscheidelijk, want Huan was een trouw rijdier met een speels karakter dat Bunkertuwan opvrolijkte als hij een keer werd overvallen door de eenzaamheid die bij het leven als Menomiiev vaak de kop op stak. Huan deed zich tegoed aan een stuk hertenvlees dat een gnoom hem had gegeven. Zijn snuit zat onder het bloed, maar toch liet Bunkertuwan zich door hem besnuffelen.

‘Heb je me een beetje gemist, Huan, mijn trouwste vriend? Kun jij me uit mijn vertwijfeling helpen?’ Huan liet een gegrom horen en ging weer door met eten. Bunkertuwan nam plaats op een kruk en keek toe hoe Huan het beest verorberde. Huan was met zijn lengte van ruim vijf meter zeker niet klein, en in de kleine stallen met houten wanden nam zijn beer veel ruimte in. Als hij zich bewoog, kwam hij soms tegen de dunne planken van het tussenschot aan, die dan onder zijn gewicht doorbogen en protesterend kraakten.

‘Die Wanhooptuwan is maar een mysterieuze persoonlijkheid, vind je niet?’ vroeg Bunkertuwan aan Huan, hoewel hij wist dat hij geen antwoord hoefde te verwachten. ‘Ik heb nog nooit eerder van hem gehoord en in de naslagwerken van mijn meester is er niets over hem terug te vinden.’ Bunkertuwan liep al sinds gisteren met deze gedachten, maar wilde die om de één of andere reden net zo goed niet met zijn meester delen. Wanhooptuwan had indruk op hem gemaakt, maar niet van het soort indruk dat hij van Strijdtuwan had. Hij kon er zijn vinger niet meteen opleggen wat hem verontrustte aan de duistere Menomiiev, maar het was een van de redenen geweest dat hij de vorige nacht zo slecht had kunnen slapen.

Bunkertuwan was erg benieuwd of er meer Menomiievs waren zoals Wanhooptuwan. Hij dacht van wel. Hij had zijn meester vaak genoeg horen vertellen over andere Menomiievs als hij terug kwam van een raad. Alle Menomiievs handelden vooral in hun eigen belang, wat het voor de raad vaak moeilijk maakte om besluiten te nemen waar iedereen zich in kon vinden. Soms duurde een bespreking daarom wel een aantal dagen, waarna zijn meester chagrijnig en klagend naar zijn paleis terugkeerde. Maar het zat nu eenmaal in de aard van Menomiievs om hun eigen belang na te jagen. Dat was een van de redenen geweest dat het zo moeilijk was geweest de raad te vormen. De Menomaxiir betekenden de redding. Als zij niet tussenbeide waren gekomen en het leiderschap over de raad op zich genomen hadden, had het zeker slecht af kunnen lopen.

Bunkertuwan keek weer naar zijn beer, die net bezig was de buik van het hert open te trekken met zijn machtige kaken. Als Huan zo zat te eten, leek hij machtig als een draak en was alleen Bunkertuwan in staat dichterbij hem in de buurt te komen.

‘Er staan ons zware tijden te wachten, mijn trouwe vriend.’

Het Bolwerk van Macht

Gordel van Macht

94 jaar na de voltooiing van het Bolwerk van Macht

Bunkertuwan stond bovenop de hoogste toren van het vliegende fort en bekeek het naderende Bolwerk van Macht. Naast hem stond zijn meester en op enige afstand Wanhooptuwan. Het was al bijna een uur geleden dat het Bolwerk van Macht in zicht was gekomen, maar het was zo groot, dat het zelfs van die afstand niet te missen was. Het Bolwerk van Macht was er op berekend om alle Menomiiëvs te huisvesten in uiterste gevallen van nood. Dat maakte dat binnen de muren van het bolwerk verschillende kleine paleizen waren gebouwd in de stijl van de Menomiiëvs die ze hadden gemaakt. De buitenste muur was minstens vijftien meter dik en bijna honderd meter hoog. Aan de muur stonden vele bastions waarin door magie bestuurd wapens stonden die op alles zouden schieten wat de Menomiiëvs kwaad gezind was. De tweede muur was nog twintig meter hoger dan de eerste, maar wel een stuk smaller. Aan deze muur stonden vooral overzichtstorens bewapend met blijden en katapulten die de Menomiiëvs handmatig konden afvuren. Binnen de twee ringmuren waren er nog meer torens die soms wel een kilometer de hoogte in rezen. Deze waren gebouwd om de superieure status van de Menomiiëvs te tonen aan de creaturen. Aan deze reusachtige torens hingen vele felgekleurde vlaggen met de wapens van verschillende Menomiiëvs en ze waren versierd met goud. Enkele wolken dreven langs de toppen van de torens, waardoor ze af en toe aan het zicht werden onttrokken. Tussen alle paleizen en torens waren grote tuinen waar bomen groeiden en vijvers glinsterden in de vroege ochtendzon. Ook rondom het bolwerk lagen grote bossen van loofbomen waarvan de damp opsteeg tot aan hun zwevende fort. De bladeren van de bomen zagen er nog vers uit en vormden een soort lichtgroene zee rond het prestigieuze bolwerk. Blijkbaar hadden de Menomiiëvs het niet nodig geacht deze bomen te kappen zodat ze hun vijanden eerder aan zouden zien komen en zodat deze geen dekking zouden

kunnen vinden. Ze vertrouwden volledig op de dikke muren en de op magie werkende verdedigingswerktuigen.

Bunkertuwan zag enkele Menomiievs rondlopen op de muren van het bolwerk, maar verder zag het er erg verlaten uit. Rondom het bolwerk zweefden minstens dertig van Bunkertuwans vliegende fortent. Deze waren bedoeld om gevaarlijke wezens zoals draken vroeg te zien aankomen en aan te vallen. Hierdoor vormden ze als het waren een derde buitenste muur die langzaam om het Bolwerk van Macht heen draaide. Terwijl Bunkertuwan zijn ogen uitkeek begon Strijdtuwan een gesprek.

‘Bunkertuwan, nu we bijna onze bestemming hebben bereikt, wil ik je graag waarschuwen voor de raad. De raad wordt namelijk niet graag tegengesproken omdat ze het vaak al moeilijk genoeg hebben om ergens een besluit over te nemen. De leden van de raad zullen het op prijs stellen als je hen respect betoont.’

‘Dat weet ik meester. De afgelopen dagen heb ik geoefend met buigen en respect tonen,’ zei Bunkertuwan naar waarheid en zijn meester knikte tevreden.

‘Goed. Dan is er nog iets. Omdat ik weet dat je je soms nogal rebels kan gedragen wil ik je op het hart drukken niet tegen de raad in opstand te komen, ook al doen ze iets waar je het niet mee eens bent. De raad bestaat uit de machtigste Menomiievs en op andere punten mogen ze dan ver uit elkaar liggen, op het gebied van tegenspraak zijn ze het er allemaal over eens dat het bestraft moet worden,’ sprak hij op zijn gebruikelijke onderwijzende toon.

Ook dit was iets wat Bunkertuwan al wist, maar zijn meester bedoelde het goed. Bovendien vond zijn meester dat je belangrijke dingen niet vaak genoeg kon herhalen, opdat men het niet zou vergeten en het uiteindelijk een normaliteit werd. Ook dat was iets waar Bunkertuwan het alleen maar eens kon zijn. *Hij is werkelijk de meest wijze Menomiiev die ik ooit zal kennen.*

‘Ik zal er aan denken mijn kritiek nooit openlijk te tonen, meester,’ beloofde hij dan ook.

Het was een tijdje stil, maar toen ging Strijdtuwan verder: ‘De raad zal eerst met mij alleen willen spreken voordat ze jou naar binnen roepen. Tot die tijd blijf je in je paleis, duidelijk? Er zijn Menomiievs in het bolwerk die tegen je zijn. Wanhooptuwan heeft me voor hen gewaarschuwd. Ze zouden je kunnen beïnvloeden en er voor zorgen dat de raad je niet meer zal willen aannemen.’

Dat was wel iets dat nieuw was voor Bunkertuwan. Wanhooptuwan moest veel Menomiievs kennen om achter zulke geruchten te komen, die meestal via heel onduidelijke wegen werden verspreid.

‘Ik zal in mijn eigen vertrekken blijven, waar de andere Menomiievs mij niet zullen bereiken, meester. Bovendien zal ik daar uitrusten van de reis zodat ik mijn energie kan sparen voor wanneer ik de Raad van Menomiievs te woord zal staan,’ bevestigde Bunkertuwan.

‘Een wijs besluit, mijn pupil. Ik zal je proberen zo veel mogelijk te steunen, maar je moet begrijpen dat ik je niet te veel voor kan trekken, omdat dat mijn geloofwaardigheid bij de raad in het geding zou brengen.’

‘Natuurlijk, meester, dat begrijp ik volkomen,’ zei Bunkertuwan, en hij was blij met de eerlijkheid van zijn meester. Toen staakten ze hun gesprek omdat Wanhooptuwan naar hen toe kwam lopen.

‘Paladijntuwan komt er aan om ons te ontvangen,’ sprak hij, en inderdaad kwam er een gevleugelde Menomiiev op hen af. ‘Ik vraag me nog steeds af waarom de raad hem als werktuig gebruikt. Ze kunnen elke Menomiiev wel als boodschapper op pad sturen,’ vervolgde Wanhooptuwan op een misnoegende toon.

Paladijntuwan landde enkele meters bij hen vandaan op het dak van de toren en kwam op hen afgelopen. Hij droeg een pantser van witzilveren platen afgezet met gouden randen. Deze weerspiegelden het vervagende zonlicht waardoor Bunkertuwan zijn ogen tot spleetjes moest knijpen. Zijn vleugels van witte veren had Paladijntuwan ingeklapt, maar wanneer hij deze uitklapte zou zijn vleugelbreedte ongeveer acht meter bedragen. In zijn hand droeg de Menomiiev een smalle staf van wit hout versierd met goudkleurige verf in hypnotiserende patronen. De staf werd gekroond door een grote edelsteen die een zwak blauw licht leek uit te stralen. Wat Bunkertuwan echter het meest opviel waren de lange, krullende bloedrode haren die zachtjes wapperden in de wind. Paladijntuwan was de boodschapper van de raad van Menomiievs en heraut van de Menomaxiïar, wist Bunkertuwan uit de verhalen van zijn meester.

‘Het doet mij deugd u al zo snel te mogen ontvangen, heer Strijdtuwan. Ik heet u en uw gevolg van harte welkom in het Bolwerk van Macht,’ sprak de heraut met een fluweel zachte stem.

Bunkertuwan vermoedde meteen dat de andere Menomiievs Paladijntuwan niet zouden kunnen uitstaan vanwege zijn kinderlijke uiterlijk en stem die totaal niet bij de status van de veroveraars van de Tuwanwereld

hoorde. Inderdaad keek Wanhooptuwan met een afkeurende blik naar de Menomiëv. *Die wil natuurlijk zelf graag boodschapper worden van de raad.* Toch ging Paladijntuwan ongestoord verder met zijn redevoering.

‘Ik zal u naar een goede plek brengen om uw zwevende fort achter te laten en ik zal uw dienaren de weg wijzen naar uw vertrekken, heer Strijdtuwan.’

‘Dat zouden we zeer op prijs stellen, maar daarna moet u ons onmiddellijk bij de raad brengen. Als ik het goed begrepen heb, heeft onze zitting grote haast,’ antwoordde Strijdtuwan.

‘Maar natuurlijk breng ik u en uw gevolg onmiddellijk naar de raad, heer Strijdtuwan. Zoals u al zei wil de raad niet langer dan nodig wachten met de besprekingen.’

‘Mooi zo. Als u ons bij het raadspaleis heeft afgezet, brengt u mijn pupil Bunkertuwan naar diens vertrekken.’

‘Dat zal ik doen, heer,’ beloofde Paladijntuwan terwijl het fort tot stilstand kwam boven net zo’n landingsbaan als bij het paleis van Strijdtuwan. Deze was alleen groter en bood plaats aan minstens twintig zwevende forten.

Wanhooptuwan en Paladijntuwan vlogen meteen naar beneden, waarbij de cape van Wanhooptuwan opbolde en als een soort vleugels dienst deden. Bunkertuwan en zijn meester daalden de trappen van het fort af en stapten in de lift.

‘Paladijntuwan lijkt misschien niet op andere Menomiëvs, maar hij is te vertrouwen. Hij zal je niet proberen te beïnvloeden, dus je kunt gewoon luisteren naar wat hij zegt. Hij zal je specifiekere bevelen geven over je verblijf in het bolwerk die direct van de raad komen, dus volg ze op,’ zei Strijdtuwan op zachte toon.

Bunkertuwan beloofde dat hij dit zou doen en toen kwam de lift met een schok tot stilstand en stapten ze uit. De vloer van de landingsbaan was van wit marmer waarop de met metaal versterkte schoenen van Bunkertuwan en Strijdtuwan een klinkend geluid maakten.

‘Volg mij,’ zei Paladijntuwan terwijl hij zich omdraaide en hen voorging naar een openstaande poort die naar de rest van het bolwerk leidde.

Ze liepen onder de boog van de poort door en kwamen in één van de uitgestrekte tuinen van het Bolwerk van Macht uit. Langs het pad groeiden lage boompjes die in de bloesem stonden waardoor bedwelmende geuren werden verspreid. In de tuin stonden ook vele kunstwerken zoals beelden en fonteinen met taferelen die er zo echt uitzagen dat ze alleen door een

Menomiiev vervaardigd konden zijn. Door de tuin stroomde een zacht kabbelend riviertje waar ze met een brug overheen liepen. Bunkertuwan vroeg zich af waar al deze belangstelling voor pracht en praal vandaan kwam. De meeste Menomiievs werden alleen gelukkig van gevechten en het vernietigen van tegenstanders. *Blijkbaar beginnen de Menomiievs zich zo erg te vervelen dat ze zich weiden aan de kunst. Dat zal wel snel veranderen als er straks oorlog uitbreekt met de creatures.* Na de tuin doorgetrokken te hebben liepen ze over een brede verharde weg met aan weerszijden de onderkomens van verschillende Menomiievs. Deze waren in de meeste gevallen een kleine afspiegeling van het echte paleis van de betreffende Menomiiev. Bunkertuwan zag een paleis dat bestond uit in elkaar vergroeide bomen die zienderoog groeiden en nieuwe kamers vormden en een paleis dat volledig uit ijs bestond dat op magische wijze werd behoed tegen de dooi. Ook was er een paleis dat er van buiten uitzag als de ingang van een kleine grot, maar Bunkertuwan wist dat er Menomiievs waren die hele gangenstelsels onder de grond aanlegden en daar in woonden.

Na een wandeling van een kwartier stonden ze voor de poort van het raadspaleis. Deze was versierd met runen die vertelden wat er in het paleis gebeurde. Ook stond er een gouden standaard waar een doek aan hing waar de besprekingen voor vandaag en de genodigden op stonden. Zijn meester stond helemaal bovenaan, samen met de andere Menomaxiiar. Bunkertuwan ontdekte zijn eigen naam ergens onder aan de lijst tussen Prins-Wintertuwan en Pulsartuwan. Zijn meester ging naar binnen, gevolgd door Wanhooptuwan. Bunkertuwan bleef buiten samen met Paladijntuwan, die hem wenkte om hem verder te volgen. Bunkertuwan kende zelf ook wel de weg naar zijn eigen onderkomen, maar kennelijk wilde Paladijntuwan er zeker van zijn dat Bunkertuwan echt bij zijn paleis zou aankomen.

Onder het lopen praatte Paladijntuwan wat tegen hem aan, maar Bunkertuwan lette niet echt op hem. Na een reis van drie dagen was hij altijd erg vermoeid omdat hij zwevend door de lucht de slaap slechter vatte. Dit was een klacht die meerdere Menomiievs hadden, al wogen ze niet op tegen de praktische voordelen van zijn uitvinding.

Onderweg kwamen ze twee indrukwekkende Menomiievs tegen die naast elkaar in de richting van het raadspaleis liepen. De een viel op door zijn huid, die erg veel leek op gesmolten gesteente. De ander was minstens net zo groot als zijn meester, wat Bunkertuwan verwonderde. *Menomaxiiar zijn de machtigste en daarmee ook de grootste Menomiievs. Hij moet wel een sterke*

gave hebben als hij zo groot is. De reus draaide in het voorbijgaan zijn hoofd en keek Bunkertuwan kort aan, waarna hij weer snel doorliep.

‘Dat waren Aardbevingtuwan en Vulkaantuwan, de vechthonden van de raad. Ik zou me niet te veel met hen inlaten als ik jou was, ze handelen enkel in hun eigen belang en stortten daarbij iedereen die ze kunnen gebruiken in het verderf,’ waarschuwde Paladijntuwan en Bunkertuwan prentte zich de twee goed in. Hij nam zich voor hen zo veel mogelijk te mijden. *Zo houd ik mij in ieder geval aan één belofte aan mijn meester.*

Na nog een wandeling van tien minuten, waarbij ze weer veel uiteenlopende paleizen passeerden, kwamen ze aan bij het onderkomen van Bunkertuwan. Bij de bouw van het Bolwerk van Macht had hij zijn best gedaan om zijn vertrekken een indrukwekkend uiterlijk te geven. Zijn kasteel in het bolwerk bestond uit een vierkante muur met op de hoeken stevige ronde torens. De torens werden bekroond met vlaggen waarop hij zijn wapen had laten borduren, het silhouet van een fort bovenop een bergtop bij een ondergaande zon. Binnen de muur bevond zich het hoofdgebouw waar hij een kleine ontvangstzaal, twee slaapkamers, een badkamer, een kleine arena en een wapenzaal had.

Voor de met ijzer verstevigde deur stond een groep gnomen die Huan aan een ketting meevoerden. Ze bleven zo goed mogelijk uit de buurt van de happende kaken en de grote klauwen van het beest. Bunkertuwan nam hem van hen over en betrad voor het eerst in 94 jaar zijn vertrekken in het Bolwerk van Macht. Hij bracht Huan naar de kleine stal in één van de hoeken van zijn fort en gaf hem een stuk geconserveerd vlees uit een emmer die elke maand volgens zijn bevelen werd ververst voor het geval dat hij samen met zijn rijdier naar het bolwerk zou komen. Het was zijn beer aan te zien dat hij liever vers hertenvlees at, maar toch schrokte hij het brok vlees hongerig naar binnen. Hij besloot Huan te zadelen zodat hij op de rug van zijn beer zou kunnen terugkeren naar het raadspaleis. *Dat zal indruk maken op de Menomiiëvs in het bolwerk.*

Nadat hij het door hem zelf ontworpen, met gouddraad doorregen zadel had vastgemaakt, trok hij zijn wapenrusting uit en nam hij plaats aan een houten tafel in de kleine patio die ook bij zijn kasteel hoorde. Deze bood uitzicht op één van de hoge torens van het bolwerk en als Bunkertuwan goed keek zag hij het wapen van zijn meester, een slagzwaard op een rode achtergrond, hangen. Hij voelde zich hier thuis omdat het hem deed denken aan zijn echte kasteel, waar hij ook al enkele decennia niet meer was geweest

vanwege de trainingen bij Strijdtuwan. Terwijl hij achterover gezakt in zijn gemakkelijke stoel zat sloot hij zijn ogen en begon een oud Menomiiev-strijdlied te neuriën.

*Door weer en wind marcheren wij
Onze harten van angst en wanhoop vrij
Onze wapens scherp geslepen
Magie om de natuur op te zwepen
Op het slagveld is aan ons de overwinning
Dat is onze enige bezinning*

*Aan de Menomiievs is de oneindige macht
Wij slaan elke tegenstander neer met ongeëvenaarde kracht
Geen oorlog is te snel voorbij
Onze vijand is de dood nabij*

*Met overtuiging storten we ons in de strijd
Van elke vertwijfeling bevrijd
Vervuld van waardigheid en eer
Een doet ons verlangen naar meer
En zolang wij onze tegenstander niet verslaan
Zal onze moed en strijdkracht niet vergaan*

*Aan de Menomiievs is de oneindige macht
Wij slaan elke tegenstander neer met ongeëvenaarde kracht
Geen oorlog is te snel voorbij
Onze vijand is de dood nabij*

*Door het zaaien van verwarring en vernietiging
Behoeft onze overwinning geen aankondiging
Als het stof van het slagveld optrekt
Zien wij hoe onze vijand lafhartig vertrekt
Naar de dood of naar een schuilhol
Aan de Menomiievs de heroïsche rol*

*Aan de Menomiievs is de oneindige macht
Wij slaan elke tegenstander neer met ongeëvenaarde kracht*

*Geen oorlog is te snel voorbij
Onze vijand is de dood nabij*

*Eens door verraderlijke creaturen overheerst
Het land, daar zal gebeuren, allereerst
Het nieuw gewonnen terrein
Zullen we bevrijden van venijn
Om onze superioriteit te tonen
Verstoppen zal onze vijand niet lonen*

Hij begon net in te dommelen toen er hard op de poort werd gebeukt. Bunkertuwan stond op en trok haastig zijn pantser aan, gespte zijn zwaardriem om en zette zijn helm op. Hij haalde Huan uit de stal en klom op diens rug. Met zijn magische kracht liet hij de poort opengaan en hij reed als een veteraan naar buiten. Daar werd hij opgewacht door Paladijntuwan.

‘Het is tijd. De raad is bereid je te ontvangen,’ sprak de heraut.

‘Dan zal ik ze hun zin geven,’ verzekerde Bunkertuwan, en ditmaal ging hij voorop.

Het Bolwerk van Macht

Gordel van Macht

94 jaar na de voltooiing van het Bolwerk van Macht

Het raadspaleis was van binnen niet meer dan één zaal en een paar gangen die naar achterkamertjes leidden waar Menomiievs onder vier ogen met elkaar konden spreken. Bunkertuwan stond in het midden van de grote zaal. Voor hem zaten de vijf Menomaxiir, waaronder zijn meester, Vader-Tijdtuwan, Materietuwan, Virustuwan en Clonetuwan. Ze hadden plaatsgenomen op een verhoogd podium aan een lange rechthoekige tafel. Op tribunes aan weerszijden zaten de andere Menomiievs die een uitnodiging hadden om de raad bij te wonen. De zaal was hoog en werd verlicht door twaalf kroonluchters. Het licht dat ze uitstraalden kon niet van kaarsen zijn, want Bunkertuwan bemerkte geen flikkeringen. De lampen moesten op magische wijze licht geven. Hoewel de lampen fel straalden, hingen er toch veel schaduwen in de ruimte, die volledig uit zwart marmer was opgetrokken. Op die manier ging er een dreiging van de zaal uit die paste bij het karakter van

de Menomiievs. Bunkertuwan stoorde zich er verder niet aan. Hij luisterde naar Vader-Tijdtuwan, die het woord had genomen.

‘Bunkertuwan Menomiiev, leerling van heer Strijdtuwan Menomiiev, u staat hier voor ons omdat u zich geroepen voelt in de komende oorlogen de leiding te nemen over ons leger en omdat u gelooft dat uw opleiding en uw eigen gave en ervaringen daarvoor toereikend zijn.’

‘Dat klopt, heer Vader-Tijdtuwan, woordvoerder van de raad van Menomiievs. Ik heb begrepen dat er dringend behoefte is aan een sterke leider voor onze legers, en na mijn opleiding van bijna een eeuw bij de bekendste strateeg en legeraanvoerder uit onze geschiedenis scheen het mij toe dat ik daarvoor geschikt zou kunnen zijn,’ antwoordde Bunkertuwan vol zelfvertrouwen. Hij herhaalde ongeveer de woorden van de Menomaxiir omdat hij hoopte dat het hem welbespraakter deed klinken. Hij had weliswaar niet zelf bedacht om legeraanvoerder te worden, maar zijn meester had hem duidelijk gemaakt dat de raad veel meer respect voor hem zou tonen als hij aangaf uit eigen beweging deze stap te hebben gezet.

Nadat hij klaar was met zijn korte verklaring bekeek hij vluchtig de gezichten van de vijf Menomaxiir om hun overwegingen te peilen. Vader-Tijdtuwan zag er vooral oud uit en hem leek het niet zo veel uit te maken wat de uitkomst zou zijn. Nadat hij had gepraat zakte hij op zijn stoel, daarbij leunend op zijn staf. Materietuwan en Virustuwan waren druk met elkaar in gesprek. Ze droegen respectievelijk een donkerblauwe en een gifgroene mantel die ruisend bewogen bij hun drukke gebaren. Beide droegen ze daaroverheen een volledig gouden pantser versierd met edelstenen in de zelfde kleur als hun mantels. Vader-Tijdtuwan en zijn meester namen duidelijk wat meer tijd voor het gesprek en praatten met elkaar op rustige toon. Clonetuwan echter hield zich merkwaardig stil. Hij zat aan de uiterste rechter hoek van de tafel, een beetje bij de andere Menomaxiir vandaan. Achter hem stond een Menomiiev in een mantel van ijspegels en een speer van ijs in zijn hand. Zijn huid was licht blauwgrijs en leek net zo bevroren als zijn kroon van schitterend ijs ingelegd met blauwe edelstenen. Hij stond voorovergebogen en fluisterde iets in het oor van Clonetuwan, die aandachtig naar Bunkertuwan staarde.

Clonetuwan droeg de simpelste kleren van alle Menomaxiir. Slechts een dun wit gewaad versierd met zilverdraad. Niet eens een pantser. In tegenstelling tot de andere Menomaxiir, was hij erg klein voor een Menomiiev, niet meer dan tweeënehalve meter.

Waarom duurt het zo lang om een besluit te nemen? De raad heeft mij tenslotte hierheen gehaald omdat ze mij als nieuwe legerleider willen. Natuurlijk snapte Bunkertuwan dat het traditie was om elke keus goed te overwegen, maar voor een al gemaakte beslissing namen ze daar wel veel ceremoniële tijd voor.

Naarmate het gesprek vorderde begon Strijdtuwan er onrustiger uit te zien en begon met een snellere stem op de woordvoerder van de raad in te praten. *Wat zou er aan de hand zijn dat mijn meester zo opgewonden maakt? Hij zou juist trots moeten zijn dat zijn leerling een belangrijke aanvoerder wordt binnen de troepen van de Menomiievs.*

Eindelijk waren de Menomaxiïar klaar met hun gesprekken en Vader-Tijdtuwan stond weer op om hun besluit kenbaar te maken. Net als Clonetuwan droeg Vader-Tijdtuwan geen pantser omdat dat simpelweg te zwaar voor hem was. Hij droeg een bruine mantel met groene vlekken en borduursel van gouddraad. Ook droeg hij een duur uitziende riem met gepolijste groene edelstenen die lichtjes twinkelden in het onnatuurlijke licht. In tegenstelling tot Clonetuwan echter, zag hij er zonder pantser relatief kwetsbaar uit. Clonetuwan straalde ondanks zijn kleine postuur een zelfverzekerdheid uit die menig creatuur op de vlucht zou doen slaan, terwijl de woordvoerder van de raad slechts een doffe glans in zijn ogen had die aangaf dat zijn levensvlam nog niet gedooft was. Gezien het feit dat Menomiievs zo goed als zelf konden bepalen hoe snel ze verouderden, verwonderde het Bunkertuwan dat Vader-Tijdtuwan er zo slecht aan toe leek te zijn. Schijn zou in dit geval echter wel bedriegen, gezien het feit dat Vader-Tijdtuwan een Menomaxiïar was. *Misschien wil hij dat zijn tegenstanders hem onderschatten, om vervolgens kennis te maken met zijn macht.*

‘Omdat er twee kandidaten zijn voor het leiderschap, heeft de raad besloten dat er een krachtmeting zal plaatsvinden tussen de beide pretendentes. Aan de hand daarvan zal worden besloten wie de legeraanvoerder wordt. De andere kandidaat zal plaatsnemen in de raad en zal ons van advies dienen over logistieke aangelegenheden,’ sprak de woordvoerder.

Bunkertuwan verstarde toen hij dat hoorde. *Een andere kandidaat? Waarom weet ik daar niets van?* Dat betekende dus dat hij misschien toch geen legeraanvoerder zou worden. Bovendien leek het hem niks om lid te worden van de raad. Zijn meester vertelde vaak dat het meer last dan invloed opleverde.

‘Wie mag deze tweede kandidaat dan wel zijn dat hij zomaar het talent van Bunkertuwan betwist?’ vroeg een Menomiiev die Bunkertuwan herkende als Pulsartuwan, een voornaam lid van de hemelse Menomiiëvs die gewoonlijk hoog in aan het firmament tussen de sterren verbleven. ‘In de tijd voor de voltooiing van dit bolwerk heb ik Bunkertuwan gekend als een wijs en strijdvaardig persoon die de perfecte aanvoerder zou zijn voor onze legers. Bovendien verdient hij die titel meer dan wie ook omdat we gebruik maken van zijn uitvinding, de zwevende forten.’

Bunkertuwan was blij dat hij kon rekenen op de steun van oude vrienden, maar maakte zich door dit weerwoord niet minder zorgen over wat er nu gebeurde.

Vader-Tijdtuwan negeerde de brutale toon van Pulsartuwan en praatte door alsof er niets was gebeurd: ‘Bunkertuwan zal nog dit uur in het strijdperk treden tegen Aardbevingtuwan, die zich vanochtend heeft aangemeld als pretendent voor het leiderschap. Ook hij maakt goede aanspraak, Pulsartuwan. Hij dient de raad al decennia lang als krijgsheer.’

‘In zijn eentje of met die vriend Vulkaantuwan van hem inderdaad. Maar hij geniet geen enkel respect van welke Menomiiev hier in de zaal dan ook. Hij zal nooit een leger kunnen aanvoeren, simpelweg omdat er niemand is die naar hem zal luisteren.’

Nu stooft Strijdtuwan op uit zijn stoel en verheft zijn stem zodat deze door de zaal dreunde: ‘Genoeg, Pulsartuwan! Het is het besluit van de raad en daar dien je je aan te houden.’ Op mildere toon ging hij verder: ‘De traditionele wetten vereisen dat er een krachtmeting plaats vindt tussen twee pretendentes voor de titel van legeraanvoerder.’

Bunkertuwan merkte dat het zijn meester net zo min beviel dat er een andere kandidaat was, maar tegenover de raad kon hij dat niet laten zien.

Pulsartuwan was niet van plan het erbij te laten zitten. Opnieuw verheft hij zijn stem: ‘Ik eis dat er...’

Maar toen ging er een dreun door de zaal. Bunkertuwan keek om en zag Aardbevingtuwan en Vulkaantuwan in de deuropening staan.

‘Jij hebt niks te eisen, Pulsartuwan!’ dreunde de stem van de reus door de zaal. Hoewel hij iets kleiner was dan Bunkertuwan eerst had ingeschat, stak hij nog steeds met kop en schouders boven hem uit. Door zijn ontblote bovenlijf waren zijn spieren goed te zien. In zijn rechter hand droeg hij een grote strijdhamer die met goud was versierd. Op zijn gebruide huid glinsterde een laagje zweet, waardoor het leek alsof hij al de hele ochtend met

dat wapen had geoefend. Vulkaantuwan, die een beetje achter hem aan liep, was kleiner maar zag er met zijn lava-huid toch afschrikwekkend uit. Bovendien straalde hij een hitte uit die de lucht om hem heen deed trillen en die ervoor zorgde dat de marmeren vloer onder zijn voeten begon te smelten.

‘Welvereerde Menomaxiïar en leden van de raad, ik stel voor dat we deze krachtmeting hier en nu laten plaatsvinden zodat we ons daar niet meer druk over hoeven te maken,’ bulderde Aardbevingtuwan.

Vader-Tijdtuwan knikte. ‘Het zij zo.’

Bunkertuwan, die nog steeds verdwaasd was van wat er allemaal gebeurde, kreeg van een Menomiïev uit de tribune een zwaard toegereikt. Zijn eigen zwaard had hij in zijn onderkomen achtergelaten omdat hij niet had gedacht het nodig te hebben. Aardbevingtuwan schudde met zijn schouders en hief zijn hamer een paar keer om zijn kracht te tonen. Hij keek de zaal rond om te zien wat de andere Menomiïevs hiervan dachten, maar zelfs Pulsartuwan leek tot rust te zijn gekomen. *Iedereen is bang voor die reus!* Zo bemerkte hij, en zijn stemming werd nog grimmiger.

Bunkertuwan vroeg zich af wat Aardbevingtuwan had bewogen om zich te pretenderen voor het leiderschap over de grote legers van creaturen die in dienst stonden van de Raad van Menomiïevs. Hij zag er niet uit alsof hij graag verantwoordelijkheden droeg. Eerder zou hij de strijdmachten in het verderf storten door ze roekeloos in te zetten en het leidinggeven hopeloos verzuimen door zelf in de voorste linies mee te vechten.

Een dreun van de hamer op de vloer gaf aan dat Aardbevingtuwan zijn eerste aanval inzette, en Bunkertuwan had plotseling al zijn aandacht nodig. Zoals hij van zijn meester had geleerd, maakte Bunkertuwan zijn hoofd leeg en concentreerde zich op wat zijn tegenstander zou doen. Die kwam hard op hem afrennen en hief zijn hamer voor een slag. Op het laatste moment sprong Bunkertuwan behendig opzij. De hamer van Aardbevingtuwan suisde echter nog steeds door de lucht, totdat hij tegen de massieve vloer van de raadszaal sloeg. Daarbij verspreidde zich een schokgolf die Bunkertuwan deed wankelen en die scheuren in het marmer veroorzaakte. Aardbevingtuwan moest nu echter zijn spieren opnieuw spannen om de hamer op te tillen, en van die seconde maakte Bunkertuwan gebruik om de grote Menomiïev van opzij te naderen. Aardbevingtuwan had hem echter in de gaten en stampte hard op de vloer.

Uit de vloer kwam een rotsmuur omhoog waar Bunkertuwan bijna tegenop knalde. In een reflex lukte het hem echter tegen de muur op te lopen

en met een salto op beide benen op de grond terecht te komen. Hij rolde meteen door om een uithaal van de hamer te ontwijken, en stormde daarna meteen op zijn tegenstander af, die zijn dekking voor enkele seconden uit het oog had verloren door de kracht die hij achter de zwaai had gelegd.

Met zijn zwaard wist hij een ondiepe snee te maken in de bovenarm van de reus, voordat Aardbevingtuwan hem met zijn schouder weg stootte. Verdwaasd van de klap strompelde Bunkertuwan een paar passen achteruit. Hij werd echter onmiddellijk weer alert toen hij een knetterend geluid hoorde dat aangaf dat zijn tegenstander magie ging gebruiken. Aardbevingtuwan liet de vloer scheuren en verschillende brokken steen zweefden uit de bodem daaronder omhoog. Met zijn hamer sloeg hij deze vervolgens op Bunkertuwan af.

Bunkertuwan besloot ook magie te gebruiken en versterkte zijn armbeschermers en zilveren handschoenen. Het eerste rotsblok dat op hem af kwam suizen sloeg hij kapot en de stukken harde steen schoten door de ruimte, waardoor verschillende Menomiievs gedwongen waren zich achter hun banken te verschuilen om niet geraakt te worden. Aardbevingtuwan lachte en gooide nog meer stenen de lucht in. Bunkertuwan zette zich af, sprong zo hoog als hij kon, greep de rand van de tribune, zette zich nog eens af en vloog een tiende van een seconde vrij door de lucht totdat hij op één van de geworpen stenen belandde. Met zijn magie stuurde hij de steen in omgekeerde richting, zodat hij nu recht op Aardbevingtuwan aankwam. Die probeerde zich opnieuw te beschermen met een massieve stenen muur die hij zo uit de grond stampte. Bunkertuwan had deze zet echter voorzien en sprong tijdig van het rotsblok.

Een nieuwe dreun deed de kroonluchters trillen aan hun kettingen toen steen tegen steen botste. Een kolom van stof steeg op van de plek van de inslag, waar Bunkertuwan meteen in dook om zijn tegenstander te verrassen. *Als ik je niet met kracht kan verslaan, dan maar met wijsheid.* Op zijn hoede liep hij in de richting waar hij vermoedde dat zijn tegenstander stond. Inderdaad zag hij een gekromde gestalte staan. Maar net toen hij op de Menomiiev af wilde springen, sloeg deze opnieuw met zijn hamer op de grond. Brokken steen vlogen Bunkertuwan om de oren en hij werd door de kracht van de slag, die met magie nog werd versterkt weggeblazen. Hij kwam hard tegen de wand van de tribune terecht en plofte daarna op de grond.

Aardbevingtuwan kwam uit het optrekkende stof tevoorschijn. Om hem heen cirkelde een ring van kleine stenen op grote snelheid in het rond.

Hij zette zich af met magie en kwam met grote versnelling op Bunkertuwan af. Daarbij vlogen splinters van marmer en steen in een wolk achter hem aan. Bunkertuwan probeerde weer opzij te springen, maar was te laat en werd door de reus hard tegen de muur geworpen. Daarna zette Aardbevingtuwan zijn grote hamer op Bunkertuwan's borst, waardoor hij niet meer op kon staan. Uit alle macht probeerde hij los te komen, maar uiteindelijk moest hij zijn pogingen staken en zijn verlies toegeven. *Wat moet de raad wel niet van me denken nu ik mijn eerste gevecht meteen verlies?*

Lachend tilde Aardbevingtuwan zijn hamer op en draaide zich naar de tafel van de Menomaxiïar. Bunkertuwan keurde hij geen blik meer waardig.

'Aan mij is de overwinning en zo is ook aan mij de eer het leger aan te voeren in de oorlog,' dreunde het door de zaal terwijl Aardbevingtuwan zijn armen spreidde en de Menomaxiïar aankeek.

Alle Menomiïevs in de zaal keken ongelukkig naar de beschaamde Bunkertuwan, behalve Vulkaantuwan, die een spottende grijns op zijn gezicht had.

'Zoals de raad besloten heeft, zal Bunkertuwan zijn plek in de raad innemen en zal Aardbevingtuwan vanaf deze dag onze heer zijn over onze strijdmacht,' verkondigde Vadr-Tijdtuwan, die nog altijd met gekromde rug voor zijn zetel stond en het gevecht met doffe ogen had gevolgd.

Behalve dat hij zich schaamde voor zichzelf, had Bunkertuwan ook medelijden met zijn meester. *Hoe kan ik hem nog onder ogen komen als ik bij mijn eerste beproeving al faal?* Hij keek naar de tafel van de Menomaxiïar en zag dat zijn meester inderdaad een bedroefde uitdrukking op zijn gezicht had. Ook viel het hem op dat Clonetuwan nog altijd naar hem keek met een zorgwekkende blik. De ijs-Menomiïev die achter hem had gestaan was verdwenen, maar Clonetuwan scheen nog steeds na te denken over wat die had gezegd.

Eindelijk werd Bunkertuwan overeind getrokken van de harde vloer die nu vol puin en gruis lag. Een van de Menomiïevs die hielp was Pulsartuwan. Hij droeg een lichtgevend gewaad dat Bunkertuwan verblindde en hem nog meer hoofdpijn bezorgde dan hij na de harde klappen van de reus al had. Terwijl hij omhoog werd getrokken deed alles hem pijn. Ook zijn binnenste was verbitterd nu zijn trots was gekrenkt. Bunkertuwan zag hoe Aardbevingtuwan een schitterende leiderschapsketting in ontvangst nam als symbool voor zijn nieuwe functie. Vervolgens vertrok hij net zo snel uit de zaal als hij gekomen was. Daarbij draaide hij zich nog een keer om en

grijnsde boosaardig naar Bunkertuwan, die zijn hoofd liet zakken om hem niet aan te hoeven kijken. Vulkaantuwan volgde zijn meester weer op de voet en trok de deur dicht waardoor er een tochtvlaag ontstond die het stof opnieuw deed opwaaien.

Terwijl het stof langzaam naar beneden dwarrelde begonnen gnomen de troep in de raadszaal op te ruimen. Met knikkende knieën van de pijn en steunend op de schouder van zijn opnieuw ontdekte vriend Pulsartuwan verscheen Bunkertuwan voor de Menomaxiiar. Zijn meester meed zijn blik. Materietuwan en Virustuwan keken net zo naar hem als alle Menomiiëvs in de zaal: teleurgesteld. Bunkertuwan wilde niet eens weten hoe Clonetuwan zou kijken en keek daarom strak naar de woordvoerder van de raad die nu over de tafel gebogen stond en hem met wazige ogen doordringend aankeek.

‘We verwachten je morgen bij de raad, Bunkertuwan. Wees hier wanneer de zon opkomt en dien ons met je kennis.’ Bunkertuwan kon alleen maar knikken en werd daarna door een kleine escorte naar zijn vertrekken terug gebracht.

Goddelijktuwan

Paleis van Goddelijktuwan Menomiiev

Ergens in de lucht boven de Gordel der Creatie

95 jaar na de voltooiing van het Bolwerk van Macht

Tevreden keek Goddelijktuwan naar het beeld van zichzelf dat hij uit wolken had geschapen. Hij was er al een paar dagen bezig, maar nu begon hij het idee te krijgen dat het hem inderdaad zou lukken zijn beeltenis tot in de perfectie te herscheppen in de mistflarden die hij met zorgvuldig gedoseerde magie aan elkaar reeg. De lucht om hem heen knetterde zacht en kleine pulsen van elektriciteit schoten uit zijn vingers en gaven de wolken om hem heen een onnatuurlijk blauwe kleur. De minuscule druppeltjes waaruit de wolken bestonden werden door zijn wil omgevormd tot wat hij maar wilde. Hij moest zijn ideeën echter exact voor zijn geest oog zien als hij ze tot in de kleinste details wilde uitwerken, omdat de magie heel precies werkte. Bovendien was Goddelijktuwan net als de meeste Menomiievs een perfectionist en zag hij elke oneffenheid als een schande.

Ergens achter zich hoorde Goddelijktuwan een zacht getik en hij draaide zich langzaam om om te kijken wie hem bij zijn werk kwam storen. Hij had de creaturen die bij hem in dienst waren exacte instructies gegeven dat hij absoluut niet gestoord wilde worden als hij bezig was met het maken van wolkenbeelden. *Wat het ook is dat mij van achter bespiedt en besluipt, ik zal het zwaar straffen!*

Achter een pilaar, die net als de rest van zijn paleis uit kolkende wolken bestond, kwam een kleine gedrongen figuur schoorvoetend te voorschijn. Het duurde even voordat Goddelijktuwan het lelijke creatuur herkende als de dwerg die hij een maand geleden van de Raad van Menomiievs als geschenk had gekregen. Creatietuwan had de dwerg misvormde vleugels gegeven die deden denken aan de vleugels van een vleermuis. Op die manier kon de dwerg dienen als boodschapper van Goddelijktuwan, omdat hij naar diens paleis, dat ergens hoog in de wolken zweefde, zou kunnen komen om hen berichten over te brengen. Omdat de magie van Goddelijktuwan er voor zorgde dat de wolken onder zijn voeten die als vloer dienden massief waren, had hij zijn walgelijke vleugels nu opgeklapt op zijn rug zitten, waar ze nog een halve meter bovenuit staken.